

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITELKA

MODRÁ HVĚZDA – šedomodrá kočka se stříbrnou tlamičkou

ZÁSTUPCE VELITELKY

RUDOCH – malý žlutohnědý kocour se zářivě zrzavým ocasem,
jeho učedník – PRÁŠEK

LÉČITELKA

TEČKA – krásná žlutohnědá kočka s výraznými tmavými flíčky

VÁLEČNÍCI

(KOCOURE A KOČKY BEZ KOŤAT)

LEV – velkolepý zlatohnědý kocour se srstí tak hustou, že připomíná lví hřívu,

učedník – ŠEDÁK

DRÁP – veliký tmavohnědý mourovatý kocour s výjimečně dlouhými drápy,

učedník – HAVRAN

BÍLÝ VICHŘ – veliký bílý kocour,
učednice – SVĚTLUŠKA
PROUŽEK – štíhlý šedočerně mourovatý kocour
DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy
VÁNEK – svižný mourovatý kocour
VRBA – světlounce šedivá kočka s neobvykle bledýma očima
MYŠKA – malá nahnědlá kočka

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

PRÁŠEK – tmavohnědý mourek
ŠEDÁK – mohutný šedý kocourek s dlouhými chlupy
HAVRAN – hubený černý kocourek s malou bílou náprsenkou
a bílou špičkou ocásku
SVĚTLUŠKA – světlá zrzavá kočička
OHNIVÁK – pěkný zrzavý kocourek

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA, NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

BĚLKA – kočka s překrásným bílým kožíškem a modrýma očima
MOURKA – pěkná mourovatá kočka
ZLATKA – světle zrzavá kočka
SKVRNKA – světlá mourovatá kočka, nejstarší matka

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

PŮLOCAS – veliký tmavý mourek, kterému chybí část ocasu

OUŠKO – šedivý kocour s maličkýma ušima, nejstarší kocour z celého klanu

ZÁPLATA – malý černobílý kocour

JEDNOOČKA – světle šedivá kočka, skoro hluchá a slepá, nejstarší v klanu

GROŠINKA – žlutohnědá kočka s rozkošně puntíkováným kožíškem, která bývala kdysi velice krásná

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ZLOMENÝ MĚSÍC – tmavohnědý mourovatý kocour s dlouhými chlupy

ZÁSTUPCE VELITELE

ČERNÁ TLAPA – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

LÉČITEL

RÝMÁK – malý šedobílý kocour

VÁLEČNÍCI

BEZOCAS – hnědý mourek,

učedník – HNĚDÁ TLAPKA

ČERŇÁK – černý kocour

MATKY

RANNÍ MLHA – malá mourovatá kočka

KÝTKA – černobílá kočka

STARŠÍ

POPEL – hubený šedivý kocour

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

VYSOKÝ MĚSÍC – černobílý kocour s dlouhým ocasem

ŘÍČNÍ KLAN

VELITEL

KŘIVÝ MĚSÍC – obrovský světlý mourek s pokřivenou čelistí

ZÁSTUPCE VELITELE

DUBAS – zrzavě hnědý kocour

KOČKY BEZ KLANŮ

ŽLUTOZUBKA – stará temně šedivá kočka s plochou širokou hlavou

ČMOUHA – baculaté černobílé kotě s dobrosrdečnou povahou, které bydlí v domě na kraji lesa

JEČMEN – černobílý kocour, který žije na farmě nedaleko lesa

ÚVOD

Oranžové plameny šlehaly chladným vzduchem a vysílaly spršky jisker na noční oblohu. V mihotavé záři ohně se za pruhem neobděláné půdy, na které rostla ježatá tráva, rýsovaly siluety dvounožců. Shlukli se kolem ohniště.

V dálce se objevila dvě bílá světla a ohlašovala, že se blíží příšera. Přiřítla se po Hromové stezce, která stoupala vysoko k obloze, a zanechala za sebou ve vzduchu kyselý kouř.

Po okraji zanedbaného pozemku se šerem kradla kočka. Prozrazovaly jí jen oči, které se tu a tam blýskly. Škubla špičatýma ušima a hned je sklopila před hlukem. Za ní šly další kočky jedna za druhou a mizely ve špinavé trávě. Ocasy měly u země, s ohrnutými pysky větřily hořký zápach.

„Co když nás dvounožci uvidí?“ sykla jedna z koček.

„Neuvidí,“ odpověděl veliký kocour, v jehož očích se odráželo světlo od ohně, takže vypadaly jako velké jantarové kotouče. „V noci špatně vidí.“ Opatrně našlapoval, postupoval dál k ohni, který mu teď osvětloval mohutná černobílá ramena. Zvedl ocas přímo nahoru, aby svému klanu dodal odvalu.

Ostatní kočky se však držely při zemi a třásly se. Tohle bylo divné místo. Hluk, který vydávaly příšery, bičoval jemnou srst v jejich uších a kyselý zápach je páčil v nose.

„Proč jsme šli zrovna *sem*, Vysoký měsíci?“ zeptala se šedivá matka a znepokojeně mrskla ocasem.

„Vyhnali nás odevšad, kde jsme se chtěli usadit, Popelavá. Snad tady najdeme trochu klidu,“ mňoukl černobílý kocour.

„Klid? Tady?“ opakovala Popelavá nevěřícně. Přitáhla si kotě a schovala ho pod sebe. „Mezi ohněm a těmi příšerami? Pro kotěta to tu bude nebezpečné!“

„Jenže doma to bylo taky nebezpečné,“ mňoukl kdosi. Černý kocour, který měl křivou tlapku a silně kulhal, se protlačil dopředu a tam se postavil proti Vysokému měsíci. Vydržel upřený pohled jeho jantarových očí a rozhorleně vyprskl: „Ani v našem vlastním táboře jsme nemohli klan ochránit před Stínovými!“

Několik koček úzkostně zamňoukalo, když si vzpomnělo na tu strašlivou bitvu, při níž byli vyhnáni ze svého domova v kopcích na okraji lesa. Mladý učedník zakvílel: „Zlomený měsíc nás může se svými válečníky pořád ještě pronásledovat!“

Zavřísknutí zalarmovalo jednoho dvounožce u ohně. Vrávoravě se postavil a zadíval se do tmy. Kočky okamžitě ztichly a přihrčily se. Dokonce i Vysoký měsíc spustil ocas dolů. Dvounožec zakřičel a hodil něco směrem ke kočkám. Bomba je přelétla a rozprskla se za nimi na Hromové cestě na spoustu ostrých kousků.

Popelavá sebou škubla, protože ji jeden ze střepů škrábl do ramene, ale nevydala ze sebe ani hlásku, jen se ještě víc schoulila kolem vyděšeného kotěte.

„K zemi,“ sykl Vysoký měsíc.

Dvounožec si u ohně uplívá na zem a zase se posadil.

Kočky chvíli vyčkávaly a pak se Vysoký znovu vztyčil.

Popelavá se taky postavila s čumáčkem zkriveným bolestí. Čerstvá rána ji páčila na rameni.

„Vysoký,“ obrátila se na kocoura, „mám strach, že tady nebudeme v bezpečí. A co budeme jíst? Necítím tu nic k snědku.“

Vysoký měsíc natáhl krk a jemně položil čenich Popelavé na hlavu. „Já vím, že jsi hladová,“ mňoukl. „Ale tady bude bezpečněji než na našem starém území nebo na polích a v lesích dvounožců. Vždyť se podívej kolem sebe! Dokonce ani Stínový klan nás sem nepronásleduje. Nejsou tu cítit žádní psi a tihle dvounožci se sotva drží na nohou.“ Otočil se na černého kocoura s křivou nožkou.

„Pajdo, vezmi Jednofouska a poohlédněte se po něčem k jídlu,“ poručil mu. „Když tu jsou dvounožci, musí tu být krysy.“

„Krysy?“ prskla Popelavá, když Pajda s menším hnědým mourkem odběhl. „To je skoro jak žrádlo pro vrány!“

„Pšt!“ sykla vedle ní trojbarevná kočka. „Lepší než umřít hladu.“

Popelavá se zamračila, sklonila hlavu a začala olizovat kotěti zcuchanou srst za oušky.

„Musíme si najít nový domov, Popelavá,“ pokračovala trojbarevná kočka mírněji. „Sasanka potřebuje hodně jíst a odpočívát. Už se jí brzy narodí koťata. Musí být silná.“

Z šera vystoupily dva štíhlé stíny. Pajda s Jednofouskem.

„Měls pravdu, Vysoký,“ ozval se Pajda. „Jsou tu všude cítit krysy a myslím, že jsem našel i místo, kde se můžeme schovat.“

„Ukaž nám to,“ přikázal Vysoký a švihnutím ocasu shromáždil zbytek svého klanu.

Kočky se opatrně vydaly za Pajdou napříč pustinou. Vedl je směrem k vyvýšené Hromové stezce, která stála na mohutných kamenných nohách. Jak kočky osvětlovala záře od ohně, vrhaly na kamenné sloupy veliké stíny. Nad hlavami jim zarachotila další příšera, až se otrásla zem. I to nejmenší koťátko však cítilo, že musí být zticha, a tak se jen třásl, ani nemuklo.

„Tady,“ řekl Pajda, když se zastavil u kruhové díry vysoké tak na dvě kočky. Černý tunel se svažoval dolů do země. Vtéká do něj tenký pramínek vody.

„Je to čistá voda,“ dodal Pajda. „Dobrá na pití.“

„Budeme mít ve dne v noci mokré tlapky,“ stěžovala si Popelavá.

„Byl jsem uvnitř,“ řekl jí černý kocourek. „Je tam místo, kde není mokro. A hlavně nás tahle díra ochrání proti dvounožcům a příšerám.“

Vysoký měsíc vystoupil před ostatní a zvedl bradu.

„Větrný klan už se trmácel dost dlouho. Od doby, kdy ho Stínový klan vyhnal z domova, uplynulo tolik času jako od úplňku k úplňku. Ochladuje se a brzy přijde doba bezlistí. Nemáme na vybranou. Musíme zůstat tady.“

Popelavá přivřela oči, ale neřekla ani slovo. Tiše se připojila k ostatním ze svého klanu, kteří po jednom mizeli v temném ústí tunelu.

